

ST.

19. april 1947
59. årgang
Nr. 13-14

OLAV

Trekk av det pavelige virke

Utsyn

Katolske profiler

Besøk i Konnersreuth

St. Olavs Forbund

Der ute

Her hjemme

40
øre

Trekk av det pavelige virke for krigsfanger og flyktninger

Det pavelige «Osservatore Romano» brakte for en tid siden en oversikt over den store gaveutdeling som den Hl. far lot foreta umiddelbart før jul til alle de tusener av ulykkelige som ennå som krigsfanger eller flyktninger må leve fjernt fra hjemlandet. Dens formål var å bringe dem en stråle av glede og håp, og gaven ble gitt dels i penger, dels i naturalier.

Denne kjærlighetsinnsats berørte store deler av vår klode. Det finnes nemlig ennå fanger og flyktninger i Sør- og Øst-Afrika, Albania, Alger, Tunis, Australia, Belgia, Bulgaria, Canada, Danmark, Egypt, Finnland, Frankrike, Grøkenland, India, Iran, Italia, Japan, Jugoslavia, Kina, Lithauen, Luxembourg, Nederland, Norge, Polen, Romania, Somaliland, Syria, Sverige, Sveits, Tsjekkoslovakia, Tripolis, Tyrkia, Tyskland, Ungarn, U.S.A. og Østerrike. Likeledes trøstet paven på samme måte de siste tusen fanger som ennå finnes i Sør-Amerika og Kenya.

I Alger og Tunis administrertes gaven av de «Hvite fedre»s kongregasjon, hvis leder mgr. Birraux sammen med sin stedfortreder driver en omfattende aksjon til beste for de tyske og italienske fanger samt den nødstedte sivilbefolkning — i intimt samarbeid med de lokale informasjonskontorer og statens hjelpekommisjon.

I Australia holder en på med å avvikle den apostoliske delegasjons hjelpevirksomhet da de fleste tyske, italienske og japanske krigsfanger er hjemsendt etter å ha mottatt omfattende støtte fra dette hold.

Men i Belgia er arbeidet for de tyske fanger, flyktningene og foreldreløse flyktningebarn ennå i full sving, og det ser ut til at det vil være nødvendig å fortsette med det en tid ut over.

Den omtalte gaveutdeling til jul tok særlig sikte på de ulykkelige barn i Tsjekkoslovakia, Kina, Finland, Holland osv. — mens det i andre land ble lagt mer vekt på flyktningene og krigsfangene.

De katolske velgjerningsinstitusjoner i Frankrike har mottatt pavelig oppmuntring og støtte så de har kunnet ta arbeidet opp på en bredere basis og med fullt utbygd organisasjon. De står under felles ledelse av det franske episkopat og den pavelige nuntius i Paris og bistås av «Séours Catholique», hvis president er den forhenværende franske ambassadør ved den Hl. stol, Fr. Charles Roux. Dette hjelpearbeid omfatter ikke alene den franske befolkning i de krigsherjede strøk, men også de over hele landet spredte tyske krigsfangeleire, hvori blant leiren ved Chartres som rommer mange katolske prester og seminarister. Den Hl. far har sendt dem både klær og levnetsmidler. Også fattige eller skadelidte franske barn har mottatt mange beviser på pavens kjærlighet og omtanke.

Det samme er tilfelle i Tyskland. Også til dette land har paven sendt store summer til fordeling som han har latt gå gjennom de store hjelpeorganisasjoner: det amerikanske «War Relief Services», det franske «Secours Catholique» og de hollandske, sveitsiske og irske m. fl. institusjoner med samme formål. Hertil kommer «Den pavelige misjon» som ledes av mgr. Muenck med hovedsete i Kronberg og mange filialer i andre tyske byer.

Disse forgreninger av det pavelige arbeid virker først og fremst på steder hvor mange utenlandske flyktninger eller andre «displaced persons» er samlet og hvor også de tyske katolikkers egne hjelpeorganisasjoner arbeider — ofte i forbindelse med «den kirkelige hjelpevirksomhet til

VÅRE på søn- og helligdager KIRKER

Liturgisk
kalender:

OSLO

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.
Soknepresten, telefon 41 41 61.

Fromesse kl. 7.
Stille messe kl. 8,15.
LOW MASS kl. 9,45.
English Sermon.

Høgmesse med preken kl. 11.
Aftengudstjeneste kl. 19.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Fransiskanerne, telefon 68 08 68.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, telefon 44 23 24.

Fromesse kl. 8,15
Høgmesse kl. 10,30
Kl. 18 Aftengudstjeneste.

Jesu Hjerte kapell, Nyveien 17,
Stabekk.
Soknepresten, telefon 33 77 35.

Fromesse kl. 9,05
Høgmesse kl. 10,45
Aftengudstjeneste kl. 17,45.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, telefon 37 45 90.

Høgmesse kl. 9,30
Aftengudstjeneste kl. 17,00.

Vår Frue Villas kapell, Montebello,
Smestad.
Prestegården, telefon 55 81 21.

Høgmesse kl. 9,00
Aftengudstjeneste kl. 17.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, telefon 2 209.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse 10,45
Aftengudstjeneste.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, telefon 15 410.

Fromesse kl. 8,30.
Høgmesse kl. 11.
Aftengudstjeneste.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens
gate 1.
Soknepresten, telefon 2 019.

Fromesse kl. 8,30
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, telefon 1 438.

Ottemesse kl. 8,15.
Høgmesse kl. 10,30.
Foredrag med sakramental velsig-
nelse kl. 19.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s plass 1.
Soknepresten, telefon 1 168.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torvgaten 113.
Soknepresten, telefon 1 751.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 18.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.
Soknepresten, telefon 3 195.

Fromesse kl. 8,30
Høymesse kl. 11,00
Aftengudstjeneste kl. 18.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen
Soknepresten, telefon 266.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, telefon 4 225.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, telefon 644.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste kl. 19.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten telefon 25 534.

Fromesse kl. 8,00
Høymesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

Søndag 20. april: 2. søndag etter påske. Ep. 1. Pet. 2, 21—25. Ev. Joh. 10, 11—16.

Mandag: Anselmus, biskop og kirkelærer † 1107.

Tirsdag: Soter † 177 og Kagus † 276, paver og martyrer.

Onsdag: Josef, Kirkens vernehelgen.

Torsdag: Fidelis av Sigmaringen, martyr † 1622.

Fredag: Markus, evangelist og martyr.

Lørdag: Cletus † 84 og Marcellinus † 296, paver og martyrer.

Søndag 27. april: 3. søndag etter påske. Ep. 1. Pet. 2, 11—19. Ev. Joh. 16, 16—22.

Mandag: Paulus av korset, bekjenner † 1597. — Vitalis, martyr.

Tirsdag: Peter, martyr † 1252.

Onsdag: Oktavdag.

Torsdag: Filip og Jakob, apostler.

Fredag: Atanasius, biskop og kirkelærer † 373.

Lørdag: Korsets gjenfinning 326. — Alexander, pave. — Eventius og Teodulus, martyrer. — Juvenalis, biskop og bekjenner.

Søndag 4. mai: 4. søndag etter påske.

SYLLING: St. Hallvard kapell.
Presteboligen, telefon 9 028.

Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

TØNSBERG: St. Olavs kapell.
Soknepresten, telefon 2 238.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30

UTSYN

Politirazziaen i franske klostre

En såkalt «klosterhistorie» har i de siste uker vakt stor oppsikt i Frankrike og delvis i utlandet. Da det er mulig at vi katolikker kan bli spurt angående denne sak eller angrepet på grunn av den, kan det være av interesse at vi blir orientert om hva det dreier seg om.

I siste halvdel av mars, har det franske politi foretatt husundersøkelser i flere klostre. Det gjaldt å oppdage en del såkalte «collaborateurs» (tilhengere av Petain og nazistene) som man påsto holdt seg skjult i klostrene. Undersøkelsene var så godt som forgjeves. Det ble dog funnet 6 mann (blant dem to legfolk) som nå sitter i fengsel med alvorlige synderegistre.

Saken ville ikke ha vakt særlig oppsikt hvis ikke regjeringen på den ene side hadde gjort stor ståhei for lite og pressen på den annen side nyttet leiligheten til å sette i gang en veldig antiklerikal kampanje. Ifølge de «best underrettede» aviser, skulle paven selv stå i spissen for en hemmelig organisasjon hvis hovedmål var å velte republikken og redde forræderne fra en rettfærdig straff osv., osv.

Vi skal her innskrenke oss til å oversette to dokumenter som belyser hva saken gjelder og hvilke dimensjoner den i virkeligheten har.

Det ene er et brev fra D o m d e F l o r i s, abbed for abbediet En-Calcat, til fylkesmannen i Tarn, datert 23. mars 1947:

«Våre abbedier i Dourgnes fikk nylig besøk av det franske politi. Dette er fjerde gang siden frigjøringen.

I en hel uke har politiet drevet sine undersøkelser i klostrene og omegnen. For fjerde gang var undersøkel-sene resultatløse.¹⁾ Dette beviser hvor lett slike politi-demonstrasjoner settes i sving. Og allikevel er de alltid alvorlige for oss, fordi de, hva resultatet enn er, skader oss i den offentlige mening..... Det er jo bare mot «mistenkte» en tillater seg å handle slik.

¹⁾ De fant ingen legendarisk hemmelig klostergang, ikke noe skjult trykkeri, ingen radiosender og heller ikke «forbryterne» som de lette etter.

beste for tyske sivilister» som har hjemme i grenseegnene mot øst.

Foruten pengehjelp har den Hl. far formidlet store jernbanevognladninger med levnetsmidler som var sendt ham fra amerikanske katolikker til fordeling i Tyskland og Østerrike.

Budskapet om hele dette virke fra pavelig hold hvorved det er brakt glede inn i mange ødelagte hjem og ikke mindre ødelagte sinn er blitt mottatt med takknemmelighet i alle land. Ikke minst her i Norge som også fikk sin rikelige del av pavens jule-gave, fordelt av biskopen.

En ukes undersøkelse, omhyggelig ledet av en politimann fra Paris som kom bare for dette — hvis korrekte opptreden jeg forresten vil anerkjenne — brakte for dagen at vi for over ett år siden i noen dager hadde huset en person som politiet var ute etter på grunn av hans politiske virksomhet. Visste vi at politiet var ute etter ham? Nei. Men sett at vi hadde visst det: hva skulle vi stille opp med denne mannen, som i et kritisk øyeblikk søker et tilfluktssted i Guds hus og rådspør en prest? Hva skulle vi gjøre? Jage ham bort? Overgi ham til politiet? Med hvilken velbegrunnet forakt ville ikke selv politiet ha knust oss.....

En må kunne innse at vi, munk og prester, befinner oss i en helt særskilt stilling, som ikke burde skaffe oss mistillit, men respekt. Vi har gitt uomtvistelig bevis på vår hengivenhet for fedrelandet. Men fordi vi er Guds representanter og formidler hans tilgivelse kan vi ikke som alminnelige mennesker lukke vår dør for de ulykkelige. De som har det vondt kommer til oss. Hva deres religiøse og politiske meninger enn kan være for-langer de av presten — fordi han er prest — at han med velvilje bøyer seg for deres lidelse. Hvis vi nektet å hjelpe dem, ville det få dem til å spotte Gud.

Dette fremgikk tydelig nok under den tyske okkupa-sjon. Blant de mange forfulgte vi har reddet ved å sette vårt liv i fare finnes det kommunister, frimurere, jøder, englendere, østerrikere..... Ingen betenkte seg på å henvende seg til oss. Det eneste vi beklager er at vi ikke har kunnet svare på alle henvendelser. Vår oppgave er vanskelig. Den er avhengig av vårt overnaturlige kall. Regjeringen kan med full rett forlange av oss takt og dømmekraft. Men vi på vår side har rett til av den å vente aktelse, tillit og i hvert fall vern om vår ære. Æren er jo det eneste gode som selv munk og prest kan gi avkall på, fordi de trenger den for å oppfylle sin oppgave.....»

Det andre er en artikkel skrevet av A l b e r t C a m u s i «Combat» og datert 22. mars 1947: Albert Camus er meget kjent i Frankrike på grunn av sin innsats i mot-standsbevegelsen og sine artikler i «Combat». Han er avgjort vantro og hadde for to år siden en lang diskusjon med François Mauriac angående «Rettfærdighet og kjærlighet». I artikkelen sier han:

«Jeg synes at en vantro, mer en hvem som helst annen, bør føle seg forpliktet til å gi uttrykk for sin harme over den skammelige holdning som en del aviser har inntatt i denne sak.

Jeg har ikke lyst til å rettfærdiggjøre noen som helst. Er det sant at en del munk og prest har sammensvoret seg mot Ståten, så er de hjemfalne til de lover denne stat har satt..... Men, så vidt jeg vet, har Frankrike ikke noen gang ment at et ansvar kunne bli kollektivt. Før en derfor erklærer klostrene som reder for mordere og forrædere og hele Kirken som midtpunkt for et omfattende og skummelt komplott, burde journalistene og partimennene tenke seg om.....

Et stort ansvar hviler på regjeringen som øyensynlig bare har offentliggjort det som passet den og når det pas-set den. Men større er journalistenes ansvar. For de har undertrykt det de visste..... For aviser som har hatt den ære å ha vært illegale er dette en utilgivelig feil, en forsyndelse mot det edleste minne og en utfordring til rettfærdigheten. I sitt svar til Père Riquet,

De ukatolske enten - eller

7.

Barbert helgen i nevekamp med fascister

C. C. Martindale. S. J.: «Pier Giorgio Frassati». Sankt Ansgars Forlag, Kbh. 1944.

En helgen fra svunne tider har meget å lære oss, for de grunnleggende religiøse og moralske sannheter er hevet over tiden. Men en helgen fra vår egen tid angår oss allikevel i meget høyere grad. Det er med spenning en undersøker hvorledes et fullkomment menneske stilte seg til de problemer som er aktuelle for en selv. Vi er derfor fater Martindale stor tåkk skyldig fordi han har gjort tilgjengelig for et skandinavisk publikum historien om det helgen-emne som døde i Italia i 1925: Pier Giorgio Frassati. Undersøkelser angående hans «helgenry og dyder» ble innledet i 1932.

Men når en leser fater Martindales bok, kommer en ofte til å ønske at den hadde vært skrevet av en annen. Det er en frapperende mangel på overensstemmelse mellom helgen-emnets og biografens hele åndelige legning. Pier Giorgi hadde vanskelig for å skrive stil på skolen, for når han i telegramstil hadde sagt det som kunne sies, sto han bom fast. Utbrodering lå ikke for ham. Fater Martindale derimot er så ordrik at boken svulmer opp under hans penn. — Pier Giorgio var et utpreget mannfolk med temmelig karske interesser. Han var seiler og svømmer. Han klatret i fjellene i bare skjorten mens ledsagerne var pakket inn til opp over ørene. Han kjørte bil omkapp med eks-presstoget og var i det hele meget av en galning. Men den danske boken om ham er ulidelig søtladen. Når en skal omtale Bønnens Apostolat (Pier Giorgio var medlem), hvorfor da ikke fortelle at intensjonene er fastsatt av paven — det er da poetisk

---

på et brev den ikke gjengir, utbryter «Franc-Tireur»: «Hvem er tro mot motstandsbevegelsens ånd? De som prøver på å la bødlene til de deporterte prester slippe fra en rettfærdig straff eller de som vil straffe dem?» «Franc-Tireur» glemmer at ved siden av den rettfærdighet som anvendes mot fienden fins det en annen rettfærdighet, åndelig høyere, som en skylder sine kampfeller. Denne nakne rettfærdighet krever at man ikke blander en håndfull tiltalte sammen med den umåtelig store mengde av uskyldige under en felles anklage og at man ikke med overlegge glemmer alle dem som ble slaktet. Nei, dette kan ikke å noen som helst måte unnskyldes... Spør ikke: står «Combat» i dag på Kirkens side? Det har ikke noe med saken å gjøre. De vantro, som vi tilhører, hater bare hatet. Og så lenge det i dette land ennå finnes en gnist av frihet, vil vi fortsette med å nekte å slutte oss til dem som hyler og skjeller ut. Vi vil holde med dem som taler sant, hvem det nå enn er.»

Fr. Albert Raulin. O. P.

nok — istedet for å si «de..... Intentioner, der lever i Vorherres Hjerter»? — Pier Giorgio var en radikaler med temmelig revolusjonære meninger om samfunnsspørsmål. Men fater Martindale setter ham pyntelig på plass og forteller oss ved enkelte leiligheter hva helgen-emnet burde ha ment. Men i en helgenbiografi tør en si at helgenens egne meninger har noe større interesse enn biografens, — især når biografen har et helt annet samfunnssyn enn den han skriver om. Fater Martindale har barbert sin helt meget ettertrykkelig og gjort ham så ufarlig som det lar seg gjøre.

Men en får jo være glad for at det i det hele foreligger noe om den merkelige italienske student. Pax Romana-entusiast og dominikaner-tertiær. Når en leser boken, får en forsøke å gi helgenen det som helgenens er og biografen det som hans er.

Det nye og store en lærer av Pier Giorgio Frassatis liv er dette: at en moderne helgen ikke nøyer seg med å drive privat godgjørenhet, — det gjorde Pier Giorgio i stor målestokk. Men han søker også å forbedre menneskenes kår ved de midler som det politiske liv stiller til rådighet for enhver som vil komme samfunnsondene til livs. Vårt helgen-emne var en meget ivrig politiker. Han var medlem av «Det italienske folkeparti» som i mange henseender var forløper for de moderne radikale partiene av kristen inspirasjon i Italia, Frankrike og andre land. Blant annet var det ukonfesjonelt og skilte mellom katolsk aksjon og politisk aksjon. At partiet var dristig, ja litt for dristig for sin tid, er interessant å notere seg. Det politiske liv er ikke like farefritt som en søndagsskole. Mange mennesker holder seg utenfor og sier at «politikk er noe skitt». Men selv den som holder seg utenfor, driver politikk og er med på å senke nivået på den politiske arena. Pier Giorgio Frassati har lært oss at det er mulig å holde sinnet rent selv om en er politiker, — og han har ved sitt liv pekt på sammenhengen mellom nestekjærlighet og omsorg for å gjøre menneskenes livsvilkår så gode som mulig — også med politiske midler. Ja den unge italienerens politiske handling gikk så langt at han kom i nevekamp med fascister. En dag han satt og spiste med sin mor, ble huset overfalt av unge fascister som mislikte familiens politiske holdning. De knuste speilet i forstuen og gjorde det hverk de kunne på veien inn. Helgenen gikk til drabelig motangrep og jaget hele banden på dør. —

Da Pier Giorgio Frassati døde 24 år gammel, skrev en av hans politiske motstandere i sosialistavisen *Giustizia*:

«Denne Pier Giorgio..... har uten tvil vært et «mannfolk». Hva vi hører om ham, er noe så uhørt og usedvanlig, at selv de som ikke deler hans tro, oppfylles av ærbødig beundring. Skjønt han både

Den hel. Teresa av Avilas brever

Forfatteren av denne artikkel, professor E. Allison Peers, har nylig utgitt en tre-bindts oversettelse av St. Teresa av Jesus' samlede verker samt en biografi av helgenen. Han holder for tiden på med en oversettelse av St. Teresas brever, og det er fra denne oversettelse nærværende utdrag er tatt.

Hvis den hel. Teresa av Avila var død før hun var femti år, ville ingen ha visst noe om henne. Det var usannsynlig at en karmeliternonne i det 16. århundre noensinne skulle komme i avisene. Men i 1562, da hun hadde tilbrakt omtrent et kvart århundre i Inkarnasjonsklosteret i sin fødeby Avila, fikk hun det brennende ønske å reformere sin orden, å bringe den tilbake til den enklere og strengere livsform den hadde hatt opprinnelig. Etter en hel del vanskeligheter — reformatorer hadde det ikke lettere i det 16. århundre enn nå, og den tanke at en kvinne i Spania kunne reformere noenting forekom helt meningsløst — grunnet hun i sin fødeby en liten kommunitet på fire nonner, St. Josefs kloster. Hun hadde slikt hell med seg at hun få år senere reiste rundt i hele Spania for å grunnlegge nye klostre for kvinner, mens hennes disipler og medarbeider, den hel. Johannes av Korset, hurtig ble sjelen i en rekke lignende grunnleggelser for menn. Da hun døde i 1582 hadde hun gitt seg selv og sin reform et udødelig navn, og hun ble kanonisert bare førti år senere.

Foruten alle disse grunnleggelser som for størstedelen ennå blomstrer — i Avila, Medina, Valladolid, Salamanca, Sevilla — har den hellige Teresa skrevet en rekke bøker som har skaffet henne ry av en helt annen slags. Tre av

var ung og rik, foretrakk han hardt arbeid og godgjørenhet fremfor alt annet..... Vår tid som er så oppfylt av hovmod og hat, av herskesyke og begjær, ble vitne til denne «kristne» hvis tro var ekte og hvis gjerning var i overensstemmelse med hans tro. Han talte som han tenkte og handlet som han talte. Hans religion kjente ikke kompromisser. Det kan derfor neppe bestrides at han er det mønster som nettopp vår tid har overordentlig meget å lære av.»

Giustizia legger nok en ensidig vekt på Pier Giorgios sosiale og politiske arbeid. Også her har vi trukket det fram og sprunget over hans rike religiøse liv. Men når han er et mønster, så er det fordi han i sitt liv forente det guddommelige og det menneskelige på en så fullkommen måte. Han var ikke den tertefine natur som drar seg ut av den smussige politikk. Han var heller ikke den fanatiske politiker som bare lever på det menneskelige og dagsaktuelle plan. Hans sosiale virke var gjennomåndet av caritas, hans caritas blomstret ut i sosialt arbeid. Han var både helgen og menneske — i likhet med alle andre helgener som har eksistert, men på en ny og tidhovelig måte.

Daniel Haakonsen.

dem — Hennes liv, Åpenbaringene og Grunnleggelsene, er autobiografiske. De andre omhandler det indre liv. «Fullkommenhetens vei» ble skrevet for søstrene av hennes reform: for størstedelen beskriver den i enkelthetene det liv hun ønsket de skulle føre, skjønt den også inneholder en herlig fremstilling av Fader vår. «Sjelens rop til Gud» samler de bønner og meditasjoner hun pleide å bruke etter den hellige kommunion. «Tanker om Guds kjærlighet» er en samling av overveielser hun kom til etter at hun hadde lest deler av Høysangen. Og «Sjeleborgen» som de fleste anser som hennes mesterstykket, er en slags katolsk «Pilgrimsbok». Den beskriver de syv trinn i det kontemplative eller mystiske liv som fører den fromme sjel til forening med Gud. Det er knapt skrevet noen vakrere bok om det skjulte liv sjelen lever med Kristus i Gud, og på samme tid knapt noen bok som fremstiller dette liv mer realistisk, som et liv i alvorlig selvtukt, fullstendig løsrivelse, stadig selvprøvning — det er den pris som må betales av den som leter etter den kostbare perle.

Altså en fremragende helgen, en inspirert forfatter og en ualminnelig dyktig grunnlegger. Men en er tilbøyelig til å spørre om hun ikke er en personlighet som skremmer. Et menneske som levde så lenge i kloster, og som nådde slike sublim høyder i det åndelige liv, kan neppe ha større å si oss, som hele livet igjennom er opptatt av kjedelige og ubetydelige plikter. Men tenker vi slik tar vi storlig feil. Det fins ingen helgen som har hatt flere trivielle gjøremål, og som hevet seg over dem på en mer triumferende måte. Dengang de første klostergrunnleggere foregikk, for eksempel, fantes det ikke legsøstre; korsøstrene sørget for husarbeidet. Teresa tok sin tur i kjøkkenet som de andre, og en av hennes søstre forteller: «Når det var hennes tur til å koke mat, manglet nonnene aldri noenting.» «Gud vandrer omkring mellom gryter og panner,» er en av hennes karakteristiske ytringer. Og hun vandret selv med Gud. «Hver plage og hver kjedelighet kan bæres,» skrev hun engang, «hvis vi har fred der vi lever.»

Alle samtidige beretninger om hennes liv og personlighet (og det er ikke få av dem, fordi mange av hennes egne døtre ennå var i live da hun ble kanonisert) forteller oss hvor lett hun var å omgås og hvor hurtig hun kom i kontakt med alle slags mennesker. Prelater og fyrster æret henne, bønder og muldyrdrivere så opp til henne og holdt av henne. «Hun var så naturlig og så elskverdig,» skrev en samtidig nonne (med helt ubevisst ironi, er jeg sikker på) «at ingen som så henne, ville tro det var no helgenaktig ved henne i det hele tatt.» Hennes glorie var ikke av dens slags en ser på glassmalerier. Hvem hun enn var sammen med, så var hun én av dem — men det var en forskjell.

Nå er vi så heldige at vi har en samling av bortimot fem hundre brever som Teresa har skrevet. En stor del av dem angår hennes grunnleggelser, men noen av dem er nettopp alminnelige fortellende brever skrevet til hennes slektninger. De forteller oss meget om dem og

like så meget om henne selv. Blant de mange talenter hun var utstyrt med, var også det å kunne skrive på en ualminnelig naturlig måte. Hun skrev likeså lett som hun snakket, og når en leser henne på originalspråket, spansk, kjenner en det ofte som om hun talte i øyeblikket. Ettersom vi vender bladene i de tre store bind av brever som jeg nå holder på å oversette, kommer hver detalj i hennes liv fram for dagen. Vi ser henne ved arbeidsbordet, «opptatt av forretninger som styrter ned over meg» — hun skriver en kvittering for korn eller fjærkre eller andre matvarer til et av sine klostre, hun takker for gaver i form av smør, fisk, kjøtt, sitroner eller en annen lekkerbisk, hun anordner at det må «stelles godt for hennes søstre i disse vintermånedene», eller hun skriver i hast et brev for å takke varmt for en bok hun lenge har ønsket. Vi kan også finne at hun sender gaver som gjengjeld — «to meloner som jeg fant, — de er ikke så fine som jeg gjerne ville de skulle ha vært», eller en avskrift av noen bønner eller vers hun hadde skrevet. Vi ser henne gi fritt løp for den pussige humor som var så karakteristisk for hennes strålende personlighet, og som stadig bryter ut i en hjertelig latter. Emnene for hennes brever er svært forskjellige. Snart anbefaler hun en priorinne et eller annet husråd, snart skriver hun om hvordan en skal behandle frostknuter. Så forteller hun om sine reiser — de forferdelige veiene, de ukyndige veiviserne, herbergene som ikke har noen som helst komfort. Så nevner hun sin helse — for hun var alltid sykkelig, og når hun sto overfor de mest krevende og anstrengende oppgaver, var det atter og atter bare hennes jernvilje som bar henne gjennom det.

«Åndelige brever» i vanlig mening har hun knapt etterlatt. Her er hun en stor motsetning til St. Johannes av Korset. Av hans brever er bare 26 i behold, noen av dem er bruddstykker, og likevel er denne brevsamling like mye verd som et bind prekenes. Hennes brevsamling derimot tillater oss å følge de minste detaljer i hennes liv. «Jeg er forferdelig ensom her — . . . Jeg føler slik ensomhet i de åndelige ting . . . Jeg finner virkelig ensomhet overalt . . .» «Å, hvis De visste hvor nedtrykt og engstelig jeg er i dag! Jeg forsikrer Dem at jeg er meget ond, og det verste er at jeg aldri forbedrer meg.»

Akkurat den slags ting som et ganske alminnelig menneske i dag kan skrive! I grunnen er Teresa nettopp et alminnelig menneske — men ett som har gått langt fram på ensomhetens vei. Det er også grunnen til at alt det hun har skrevet, er så vel verd å bli lest, — hennes liv, hennes brever, hennes prekenes, hennes bønner, hennes meditasjoner — og til at jo mer du leser henne, desto mer ønsker du å komme tilbake til henne, fordi hun er så lik oss selv, bare så meget, meget bedre. Eller for å si det på en annen måte: Det faktum at hun uten Guds nåde ville ha fortsatt å være lik oss, kan få oss til å forstå at også vi, hjulpet av Guds nåde, en dag kan komme til å ligne henne.

Minnesmerke over falne katolikker

Innsamlingsliste :

M. le Dr. et Mme Quartin de Oliveira Bastos kr. 50,—.
Tidligere inkommet kr. 6702,48. I alt kr. 6752,40.

Se opp for

20. april!

Som en vil huske har St. Elisabethkongregasjonen i Oslo av fullt hjerte gått inn for ferie-hjemssaken — ved alle dens møter går således halvparten av det som kommer inn til det planlagte ferie-hjemmet — og den 20. april akter de initiativrike damer å slå et stort slag for denne sak. Mange og omfattende forberedelser er blitt gjort — bl. a. har en krets av medlemmene sammen med noen flinke småpiker i månedsvis arbeidet for tombolaen og laget en mengde pene og nyttige ting til den så den både kvantitativt og kvalitativt må betegnes som alle tiders . . . Ved siden av utloddes flere større gjenstander som det vil bli anledning til å ta lodder på hele dagen fra 8-messen av.

Feriehjemssaken er et ledd i vår menighetspleie som St. Elisabethkongregasjonen i det store og hele er gått inn for — det er derfor selvsagt at vi møtes så mange som overhodet kan til kveldens festlige tilstelning i Foreningslokalet. Damene kan nemlig by på en ekstra-attraksjon idet

FRU INGRID ASKEVOLD,

statens konsulent i husstell, har lovet å holde sitt navngjetne foredrag om kjøkkeninnredning og andelsvaskerier om kvelden, ledsaget av illustrerende films. Over alt hvor fruén har holdt det, har det vært stuvende fullt og stor begeistring.

Så blir det opptreden av elever fra St. Sunnivaskolen og musikalsk underholdning av frk. Kristensen, akkompagnert av Wolfgang Olafsen. Aftenen innledes med en prolog, forfattet og lest av fru Nylund.

Feriehjemmet er jo en sak som vedrører alle katolikker i Oslo og omegn så det må bli stort frammøte. Kaffe med «hjemmelaget» — husmødrenes forening fornekter ikke sitt ry for dyktighet! — er også en programpost så intet arbeid er unnlatt som kan gjøre kvelden vellykket.

Den anbefales på det varmeste til alle trossfeller med slekt og venner!

Når dyrene i Rom velsignes

På St. Antoniusdagen — 17. januar — finner det en meget vakker seremoni sted i Rom. En må ikke forveksle denne dags helgen med hans navnebror fra Padua som er så populær fordi han hjelper til å finne bortkomne saker og ting — januars St. Antonius er eneboeren ute fra den egyptiske ørken som ble så plaget av fristelser, men overvant dem alle.

Seremonien finner sted på plassen foran den gamle

Besøk i Konnersreuth

Den østerrikske sokneprest Franz Ferkala har fått tillatelse til å besøke den stigmatiserte Therese Neumann i Konnersreuth og har skrevet om dette besøk i «Kirchenblatt für die Diözese St. Pölten». Under krigen var det helt stille om Therese, men hun beskjeftiger jo stadig manges tanker så det er derfor av stor interesse å få en autentisk beskrivelse av henne selv og hennes forhold i dag. Pastor Ferkala skriver:

«Etter min befrielse fra konsentrasjonsleiren i Dachau foretok jeg en reise til Konnersreuth. Jeg kom til stedet på en iskall januardag og det første som slo meg var de uhyggelige ødeleggelser som SS hadde anrettet. Over en tredjedel av byen og dens nærmeste omgivelser lå i ruiner, men skylden var ikke de alliertes, da alle fly hadde streng ordre om å skåne Konnersreuth. Skylden lå hos SS's artilleri som hensynsløst hadde skutt fullstendig vilt. Både prestegården og Therese Neumanns hjem var blitt truffet, men begge steder var den skjedd skade nå utbedret, skjønt en stadig kunne se spor av den.

Min første gang var til kirken. Den er i påfallende god stand og meget smakfullt restaurert. Dens rike utsmykning skyldes i første rekke de mange pilegrimer som kommer til stedet og blir grepne av det de får oppleve der, men det ble også fortalt meg at Therese er utrettelig når det gjelder å pynte kirken, og hun har for-

St. Eusebius-kirke. Dørene står åpne inn til kirken hvor det fra tidlig morgen av leses messer uten opphør — og på plassen foran samles nå etter hvert en broket samling dyr med sine eiermenn som kommer for å få dyrene velsignet. Uten standsforskjell står de side om side: et praktfullt spann herlige hester som tilhører en romersk prins har som nabo et utslitt muldyr fra en grønnsaks-kjerre. Et esel forsøker å være vennlig mot en fullblods offisershest som imidlertid ikke er mottagelig for vennlighet fra det hold. Hester er for øvrig i flertall, men så å si alle dyrearter er representert så sant de har noen forbindelse med mennesker. Katter vrimler det av, mest i følge med damer som til ære for begivenheten har pyntet yndlingene sine med store fine slikebåndsløyfer i gilde farger. Og så hunder da — fra den elendigste og hva rase angår mest ubestemmelige bastard i følge med en fillet gategutt som ikke vil bytte den bort for det fineste rasedyr — til utsøkte, velstelte kennedyr med stamtavler tilbake til Noas ark. Små aper er helt upåvirket av stundens høytidelighet og holder et svare leven — om kapp med de mange fugler som bæres i sine bur.

Sceneriet er pussig, nydelig og rørende — så kommer presten ledsaget av ministrantene ut på kirkens loggia som vender ut mot plassen, gjør korsets tegn over mennesker og dyr, leser de foreskrevne bønner og meddeler til slutt velsignelsen.

Denne seremoni gjentar seg hver halve time til Roms kirkeklokker ringer middagstimen inn. Stadig er plassen stappfull av mennesker med sine dyr som jo også er Vårherres skapninger. Det er en effektiv måte å innskjerpe det menneskelige ansvar overfor de umælende, enten disse er til nytte eller bare til hygge.

arbeidet mange av de vakre broderte liturgiske gjenstander som er i bruk.

Mens jeg ba mitt breviar i kirken kom det stadig folk fra stedet for å be korsveien. Snart var det en bondekone, snart en arbeidsmann, så kom en gutt, og så en ung mann — alle i sitt arbeidstøy, så en kunne se at de hadde bare forlatt arbeidet sitt en liten stund. Det var gripende å se den andakt hvormed de alle ba — likeså gripende som det neste dag var å se den dype inderlighet som preget alle de som mottok den hl. kommunion. Det var klart at dette er en virkning av den store mystiske foreteelse som åpenbarer seg her på stedet.

Sokneprest Naber fortalte meg meget om Therese. Hun har nå levd i 18 år uten å spise og drikke. Hun har vært utsatt for mange fiendtlige angrep — ikke alene fra nazistisk hold, men også fra enkelte katolske kretser hvis medlemmer aldri har vært i Konnersreuth, men likevel kaller det som foregår der for svindel og bedrag. Disse kretser fremsatte stadig krav om nye undersøkelser inntil pave Pius XI gikk inn for henne idet han sa: «La det gode barn få ro! For henne vil Gud tale!»

I jule- og påskeuken har hun aldri ekstaser og heller ikke når en kirkelig festdag faller på en fredag. I stedet for får hun på disse tider beskue deres festmysterier på gledesfyllt sett. På martyrfestene ser hun i ånden helgenenes martyrium og hører ord talt i det gamle språk fra den tid som hun ikke forstår, men kan gjengi korrekt. Allesjelesdag og hele november henrykkes hun ofte til skjersilden og skuer også de saliges himmel. Jeg spurte sokneprest Naber om hun også hadde sett helvete hvortil han svarte: «Nei, hun befatter seg ikke med helvete og heller ikke med det gamle testamente — kun ser hun St. Mikaelsdagen englenes fall. Ellers ser hun ene det nye testamentes begivenheter.»

Jeg spurte nå soknepresten om Therese aldri hadde uttalt seg om fremtiden — det blir jo ofte tillagt henne forskjellig ytringer om det som skal komme. Dertil svarte han: «Om fremtiden sier hun intet — ikke det aller minste! Alt hva man har fortalt om dette er oppdiktet. Til den enkelte besøkende kan hun forutsi noe som vil inntreffe men det gjelder alltid deres sjeles vel. Således talte hun en gang — ved hjelp av tolk — lenge med en frafallt amerikansk prest og formante ham til å vende tilbake til sitt kall hvorpå hun tilføyde at dette ville skje og han ville komme til å utrette meget godt for mange sjeler. Men det er ikke hennes oppgave å fortelle menneskene om fremtiden, sier hun. Hennes oppgave er å sone og lide.»

Til tross for at hun hverken spiser eller drikker ser hun hverken sykkelig eller mager ut. Tvert om virker hun nesten blomstrende, iallfall kraftig og gjennomfrisk — hun tilhører jo også en kjernesunn slekt. Likevel lider hun et stort blodtap under ekstasene, særlig i fastetiden. Pastor Naber viste meg en hvit jakke som Therese langfredag 1945 hadde hatt på over to skjorter. Den var ikke bare blodflekket men helt gjennomtrukket av blod — sterkest over der hjertesåret var og på høyre skulder.

Etter mottagelsen av den hl. kommunion befinner

ST. OLAVS FORBUND

Sentralstyremøte for St. Olavs Forbund er blitt avholdt i Oslo 8. og 9. mars.

Foruten arbeidsutvalget som består av forbundets formann Wilfred Fiala, sekretær Johs. Hongslo, kasserer frk. Paula Abry og herr Alfred Taxt, var det møtt fram representanter for Bergen (Daniel Haakonsen), Stavanger (frk. Veslemøy Olsen), Kristiansand S (Ignaz Fiala), Tønsberg (fru Horgen), Olavslaget Oslo (Kr. Tangstad), St. Halvardslaget Oslo (Aage Fabian) og Fredrikstad (Øyvind Christiansen). Dessuten hs. høyærværdighet biskoppens geistlige representanter sogneprestene Dr. A. O. Sund og Alf Høgh.

På grunn av de mange og omfattende saker som var satt opp på dagsordenen før møtet, hadde en vært nødt til å fordele forhandlingene på 2 dager. Lørdag 8. mars ble møtet avholdt i St. Olavs prestegård, og 9. mars i

Therese seg i en tilstand som pastor Naber betegner som «opphøyet ro». I denne tilstand kan hun høre spørsmål som dreier seg om Guds rike og sjelens frelse og besvarer dem også, men da omtaler hun alltid seg selv i tredje person. Pastor Naber sier at han har kjent Therese siden hun var elve år gammel. I 36 år har han vært sokneprest i Konnersreuth og han forteller at allerede som skolebarn viste Therese at hun hadde et dypt religiøst sinn. Det merkeligste ved henne er i grunnen at en overfor henne føler det overnaturlige som noe helt naturlig. En har neppe følelsen av at her foregår noe som er imot naturens lover.

Og både hun selv og hennes familie våker strengt over at det ikke offentliggjøres mer enn høyst nødvendig om det som foregår. Det blir praktisk talt aldri gitt tillatelse til å fotografere henne, og de bilder som hennes bror Ferdl har tatt, særlig under ekstasene, kommer ikke utenfor familien og soknepresten. Hennes far har forbudt at de spres utover. Derfor piner det henne også meget at de amerikanske besettelsestropper stadig vil fotografere henne, men da hun spurte soknepresten om hvorledes hun skulle forholde seg, svarte han: «Nå, hvis det kan være dem en glede så la dem få den. Det gjør da ikke noe!» Lydig som hun er bringer hun nå dette offer — i hele sin opptreden og i sitt ytre er hun i øvrig så fordringsløs og beskjeden at ingen som ser henne uten å vite hvem hun er ville drømme om at denne lille bondepике er den benådede i Konnersreuth.

Som det har dannet seg legender om hennes evne til å forutsi fremtiden fortelles det også nå hvorledes hun gang på gang ble fengslet av Gestapo, men alltid forsvant mellom hendene på dem under bilturen til fengslet. Alt dette er dikt og fri fantasi, hevder sokneprest Naber på det bestemteste, og han tilføyer at det skjer så store ting med Therese Neumann, at det ikke trenges legender for å gjøre henne større. Det er store nådegaver som hun mottar, men større er hennes kjærlighet til Gud og menneskesjelens frelse og den ydmykhet med hvilken hun gir Gud alene all æren!

St. Halvards prestegård hvor sentralstyremedlemmene samtidig var Halvardslagets gjester.

Før en gikk over til forhandlingene mintes sokneprest Sund avdøde direktør Wilh. Rosaco som hadde vært sentralstyremedlem i nesten hele den tid St. Olavs Forbund hadde eksistert.

Første og viktigste post på dagsordenen var behandlingen av de nye lover for forbundet i Oslo Apostoliske vikariat. Foruten arbeidsutvalgets forslag til nye lover som på forhånd var blitt sendt til alle de tilsluttede lokal-ledd for uttalelse, forelå det særskilt fullstendig utkast fra Bergen og diverse bemerkninger og forslag fra Stavanger, Kristiansand og Fredrikstad, samt fra Leo Müller, Fredrikstad og Øyvind Olafsen, Oslo. Diskusjonen om de enkelte paragrafer var meget livlig og de forskjellige synspunkter ble begrunnet og drøftet. Resultatet av behandlingen av lovene ble at de aller fleste paragrafer i det utkast som skal forelegges landsmøtet til endelig behandling, ble vedtatt enstemmig. Bare for noen få mindre vesentlige punkters vedkommende var det dissens. Sentralstyrets utkast til nye lover vil nå igjen bli sendt til de tilsluttede lokal-ledd for at disse skal kunne ta standpunkt til dem før landsmøtet.

Neste post på dagsordenen gjaldt forholdet til Mellom-Norges og Nord-Norges prefekturer. Daniel Haakonsen redegjorde for de forhandlinger som var ført mellom herrene O. B. Olafsen og ham som representanter for Oslo Apostoliske vikariat og de representanter som var oppnevnt av de to nordlige prefekturer i henhold til vedtaket på siste landsmøte «med det formål å bevare St. Olavs forbund som landsforbund». Sentralstyret tok redegjørelsen til etterretning og anmodet herrene Olafsen og Haakonsen om å fastsette forhandlingene med det utvidde mandat å få brakt på det rene i hvor stor utstrekning og i hvilke former det kan oppnås samarbeid mellom de 3 forbund.

Videre ble behandlet spørsmålet om ansettelse av generalsekretær for forbundet og opprettelse av kontor for forbundet i forbindelse med K.O.B. Arbeidsutvalget fikk enstemmig bemyndigelse til å forhandle med hs. høyærværdighet biskoppen om disse spørsmål.

Sekretæren redegjorde for de forslag som var sendt inn for den økonomiske stilling.

Det ble enstemmig vedtatt å legge det ekstraordinære landsmøte som skal avholdes i år, til Oslo i pinsen. En regner med å få bruk for både 1. og 2. pinsedag for å få avvirket landsmøtet. St. Olavslaget, Oslo fikk i oppdrag å arrangere en tilstelning i anledning av landsmøtet.

Under posten eventuelt opplyste formannen at 18. mai er det 800 år siden Cistercienserne kom til Hovedøya. I den anledning hadde hs. høyærværdighet biskoppen henvendt seg til kommandantskapet om muligheten til å få tillatelse til å feire en messe på Hovedøya denne dag. Fra kommandantskapet var det innlopet imøtekommede svar. Sentralstyrets medlemmer var enig i formannskapets forslag om å søke avholdt et stevne for hele vikariatet i forbindelse med denne begivenhet, og Olavslaget, St. Halvardslaget og Stabekk lokal-ledd fikk i oppdrag å forestå dette arrangement.

Spørsmålet om merke ble også tatt opp. Sekretæren

opplyste at det ennå var i behold noen ganske få merker. En ble enig om å ta saken opp til behandling på landsmøtet. Videre nevnte formannen at det ville være ønskelig å få et fullstendig kartotek over forbundets medlemmer, og antydte at det kunne utarbeides et spørreskjema til alle lokalledd for å få oppgave over medlemmene.

Forhandlingene var hele tiden preget av saklighet og god vilje til samarbeid, og alle var enig om at møtet hadde vært meget vellykket.

Pater Lutz får en sjelden utmerkelse

Annen påskedag fant det sted en sjelden begivenhet i søstrenes kapell på Katarinahjemmet. Pater Lutz ble av sin provinsialpater tildelt den dominikanske magister- og doktorgrad i teologi. Denne grad er meget krevende. Den som skal motta den, må ha avlagt en eksamen som ikke mange ville greie og han må dessuten ha undervist i en rekke år ved et universitet eller et dominikansk studium. Men hvorledes kan en da gi graden til pater Lutz? Ja, det er det pater Lutz selv ikke kan forstå, men provinsialen, pater Motte, forklarte det i sin tale.

Pater Lutz er ingen nybrottsmann på den teologiske vitenskaps område, sa pater Motte. Men han har gjort en stor innsats ved å gjøre Kirkens tradisjonelle lære tilgjengelig og forståelig for et moderne skandinavisk publikum. Det var derfor i pakt med lovenes ånd — om ikke med deres bokstav — når ordensgeneralen (ja selve paven hadde hatt et ord med i laget) besluttet å tildele pater Lutz graden.

Det er noe slående riktig i dette resonnement. Popularisering er en krevende virksomhet som forutsetter at en behersker sitt fag til fullkommenhet, og især er et nybrottsarbeid som det pater Lutz har gjort her i Skandinavia en innsats det står respekt av. Det finnes protestantiske religionslærere som benytter deler av pater Lutz' apologetikk i sin undervisning på gymnasiet, — bare et slikt faktum forteller hvor enestående hans gjerning er. — Pater Lutz' mange venner og beundrere vil glede seg over den store men vel fortjente ære som er blitt ham til del. —

Hans Høyærverdighet biskopen og en rekke prester (og en ordensbror fra Sverige) overvar høytideligheten og delte dominikanernes og dominikanerinnenes glede over begivenheten.

Auditor.

BOKANMELDELSE

A. J. Cronin: «Himmerikets nøkler.» Oversatt av Solveig Tunold. (Aschehoug.)

Bokanmeldelse? Nei!

Derimot en anbefaling — så varmt og intregende som en slik over hodet kan gies! — til alle men da særlig til alle katolikker: Ta og les denne bok! Hvordan skal vi motivere denne anbefaling, hvordan i få ord karakterisere «Himmerikes nøkler»? Det er ingen lett oppgave så sant som det sublime unndrar seg tørre, små trykte ord som mangler tonefallet. Boken er et monument reist for en prests virke, en katolsk prests. Pastor Chisholm kommer ganske visst ut for flere avvekslende og krevende begivenheter i sin rent ytre livsform enn det times de fleste, men må ten han møter disse på og ånden han tar disse i har han felles — burde i all fall ha felles — med alle prester selv om de er henvist til et tilsynelatende stille og roligt liv i sitt hjemland eller på en eller annen fjern misjonsstasjon. Vi ser ham som barn, ung, middelaldrende og gammel — vi følger ham i skolen, på preste-seminariet, som kapellan, som misjonær i Kina og til slutt som sokneprest i en avkrok av England. Vi lærer ham å kjenne i forhold til mennesker av de forskjellige typer, ikke minst i forhold til hans confratres og de søstre som sendes ham som medhjelp — ser hvor han vinner ut ad ved alltid å tape i n n a d: ved alltid å kunne legge seg og sitt i G u d s hånd i stedet for å stole på sine egne krefter så han blir en levende illustrasjon til ordene om å miste seg selv.

Rundt ham flokkes et galleri av menneskeskjebner, hver eneste av disse fengslende, idet Cronin har en egen evne til å vise leserne det interessante, det individuelle i selv den tilsynelatende alminneligste type. Han tar ikke med silkehansker — minst av alt på de mange preste-skikkelser — men til samme tid forstår en at hver enkelt har sin oppgave i Guds store orkester, sitt instrument å spille, og at det ikke gjør så meget om en fra tid til annen presterer urene toner når bare en har viljen til å følge den store dirigents taktstokk.

Vi vil ikke gjenfortelle handlingen i boken — den er nemlig så spennende at den går de fleste detektivromaner en høy gang.

En bok som griper og holder fast — en lettlest bok av form, en tungtveiende bok av innhold. En bok enhver katolikk bør eie.

E. D.-V.

Hee hjemme - -

IGNIS

er kommet med sitt nr. 2 av årgang 2. Dette katolsk ungdoms eget blad antar mer og mer fast form og en kan konstatere gledelige framskritt for hvert nummer. Vi henstiller til våre trossfeller å støtte ungdommen ved å tegne abonnement på det — adr. Akersvn. 5.

Oslo. 11. Oslo speidertropp feiret sitt 20 års jubileum med noen meget vellykte tilstelninger i Foreningslokalet, hvor det ekte speiderhumør fikk høve til å boltre seg av hjertens lyst. Flinker lille Anne-Lise Tangstad danset — filnke Knut og Berit spilte — visesang og opplesning og filmframvisning og annen underholdning gjorde megen lykke, og et stort publikum viste sin interesse for speidersaken ved å fylle salen hver kveld og forhåpentlig også fylle speidernes ennå litt slunkne reisekasse til Hollandsturen i sommer.

Speidervenn.

Oslo. St. Halvardslaget hadde palmesøndag arrangert familieaften. 40—50 mennesker hadde innfunnet seg. Møtet ble åpnet av formannen, som i få men velvalgte ord ønsket vår nye sokneprest, pater Novatus Hutjens, velkommen. Deretter leste Gerd Orfjell en for anledningen forfattet prolog og pateren ble overrakt en blomsterbukett av en liten bunadkledd pike. Deretter holdt pastor dr. Vranken foredrag med lysbilder om «Liturgien i den stille uke». Etter foredraget hygget man seg en stund, og deltagerne ble som sedvanlig «brannskattet», det vil si det var utlodning. Hovedgevinsten var et eksemplar av Pascals «Tanker», så den var verd å eie; dette syntes nok også vinneren som så strålende ut.

Sekr.

- - og decute

AV DE HOLLANDSKE KATOLIKKER hører 11 prosent messen hver dag — 37 prosent flere ganger i uken — 6 prosent forsømmer søndagsplikten. Katolikkene utgjør 36,4 prosent av hele den nederlandske befolkning.

NOEN RYSTENDE TALL er blitt publisert av den engelske admiral Sir Geoffrey Layton, sjefkommandør for den kongelige marine i Portsmouth. Nesten 50 prosent av de nye rekrutter mellom 18—19 år til marinen kan ikke mer enn begynnelsesordene i Fadervår — hver sjette av dem vet ikke hvorfor vi feirer julen. 72 prosent visste hvem Frelseren var, men bare 39 prosent hvor han var født, og 45 prosent hvorfor vi holder påske. 33 prosent kunne framsi hele Fadervår og 20 prosent bare delvis.

LATERAN-OVERENSKOMSTEN mellom Vatekanet og den italienske stat, som ble undertegnet 11. februar 1929 og gjorde ende på «det romerske spørsmål» som i over 60 år hadde forstyrrt religionsfreden i Italia, vil inngå som et ledd i landets nye konstitusjon hvis det parlament som er nedsatt for å utarbeide denne konstitusjon godkjenner de retningslinjer som er trukket opp av «de kristne demokrater»s parti under ledelse av premierministeren, signor de Gasperi. Lateran-pakten består av et konkordat, en politisk overenskomst og en finanskonvensjon. Sosialistene og kommunistene opponerer mot dette, og i det sosialistiske organ «Avanti» framheves det at pakten i sin nåværende form ikke dekker det italienske folks syn på forholdene og derfor må revideres, idet en dog ikke undervurderer de fundamentale prinsipper som bærer den. Bladet skriver bl. a.: «Vi ønsker at pakten skal bringes up to date av den demokratiske italienske republikk i full overensstemmelse med Den katolske Kirke. Det vil øke Kirkens prestisje, som sikkert vil stå seg på å få en hel fri pakt enn en som er merket på forskjellig måte av det fascistiske regime.»

LOURDES' NYE BISKOP, mgr. Pierre Théas, har tilbrakt lang tid som «Nacht und Nebel»-fange i en tysk konsentrasjonsleir under krigen. Han var da biskop av Montauban og ble arrestert kl. 2 om natten av Gestapo etter dagen i forveien å ha protestert mot jødeforfølgelsene og

de tyske troppers herjen i de to sogn som hørte under hans bispedømme.

DE POLSKE BISKOPERS HYRDEBREV oppfordrer alle til kamp mot alkoholismen. De minner om hvorledes Polens fiender alltid har oppmuntret til misbruk av alkohol i det håp at de derved kunne svekke nasjonen. Tyskerne utdelte således wodka til overmål som erstatning for rekvirerte ting. Særlig blant de polske kvinner er bruken av alkohol steget faretruende for nasjonens helse, og biskopene ber presteskabet ikke sky noen anstrengelser for å bekjempe misbruken og framelske måteholdet.

BERLINS BISKOP, KARDINAL GREV von PREYSING er i øyeblikket på reise i U.S.A. og får over alt den vennligste mottakelse som den utpregede motstander og bekjemper av nasjonalsosialismen han alltid har vært. En unntakelse danner mrs. Eleanor Roosevelt, som i en av sine lederartikler betegner kardinalens besøk som «utfordrende og egnet til å framkalle religiøst og nasjonalt hat.» Dette har framkalt en skarp protest fra styret for Verdenskrigsveteranernes Forbund, som peker på det faktum at mrs. Roosevelt for kort tid siden skrev noe liknende i anledning av pastor Niemöllers besøk i Amerika, og konkluderer med en kraftsats hvor det uttales at årsaken til den mistenkeligjørelse og frykt som mrs. Roosevelt legger for dagen i anledning av disse besøk, sikkert må søkes i den følelse hvormed hun for få uker siden hilste en representant for det gudløse Moskva hjertelig velkommen!

MGR. BERAN, ERKEBISKOPEN AV PRAG, HAR PROTESTERT skarpt mot sekulariseringen av skolene i Tsjekkoslovakia. Erkebiskopen er en glødende patriot som har tilbrakt fire år i tysk konsentrasjonsleir, og i det uavhengige dagblad «Svobodna Noviny» i Prag retter han nå en henvendelse til president Benes hvor han minner denne om hans gjentatte forsikringer om at katolikkene skulle få full religionsfrihet, hvilket er uforenlig med de nye skolelover som kun tolererer konfesjonsløse statsskoler. Blir skolene statsmonopol, skriver erkebiskopen, vil det skade landets anseelse utad. Trass i denne protest er dog skolevesenets sekularisering i full sving, og de katolske skoler har fått legfolk som ledere.

DEN JUGOSLAVISKE ERKEBISKOP STEPINAC er ikke — som meddelt fra offisielt hold — blitt overflyttet til et mildere fengsel, men har tvert imot fått en strengere behandling fordi han nektet å underskrive en søknad om benådning. Fengslet Trakoscan, som han nå befinner seg i, ligger i den nordlige delen av Kroatia, og er helt isolert fra omgivelsene. Det er umulig for biskopen å komme i kontakt med andre mennesker. I det forrige fengsel hadde biskopen anledning til nå og da å få være til kommunion sammen med andre fengslede prester, men dette er nå blitt nektet ham. Likeledes må han ikke lenger motta ekstra tilskudd til fengselskosten ute fra, som han kunne da han var i det forrige fengsel i Lepoglava.

ALLE SOM PLEIER SYKE, OG DERFOR HAR NATTEVAKTER kan i følge et dekret utsendt over Vatikanets kringkaster innta føde inntil kl. 4 morgen og likevel gå til kommunion under messen samme dag.

DEN HL. FAR HAR UTNEVNT TO NYE NUNTIIUS. Erkebiskop Alcide Marina, som nå er apostolisk delegat i Tyrkia, er blitt den første apostoliske nuntius ved Libanonstaten med sete i Beirut, og erkebiskop Mario Zanin, som inntil nå har vært apostolisk delegat i Kina, er utnevnt til nuntius i Chile, med residens i Santiago.

DEN HL. FAR ER BLANT DE som er brakt i forslag til Nobel-prisen 1947.

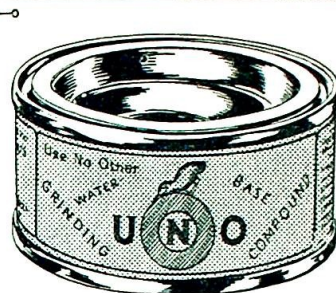
SJØMENN KAN MOTTA DEN HL. KOMMUNION til alle dagens tider, har erkebiskopen av Westminster, kardinal Griffin bestemt. Det er et dekret som foreløpig bare omfatter de som tilhører bispedømmet Westminster, men det er håp om at den Hl. far vil dekretere det samme for alle sjøfarende katolikker, da Paven omfatter «havets apostolat» med en dyp og inderlig interesse.

Blaise Pascal
TANKER

Første fullstendige utgave på norsk. Ved A. J. Lutz. Boksutstyr ved Ørnulf Ranheimsæter.

Kr. 16,00, ib. kr. 21,60

DREYERS FORLAG
OSLO

**Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler**

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 42 50 85 - 42 52 23

Ingeborg Møller
**DE TOLV
APOSTLERS
SAGA**

Kr. 11,50, ib. kr. 14,93

DREYERS FORLAG
OSLO

For barn.

BARNAS BØNNEBOK

Innb. i sort shirting kr. 1.00.

Innb. i farget granitol kr. 1.50

JEG GÅR TIL SKRIFTE

En liten skrifteandakt for små barn, som blir forberedt til den første hellige kommunion, illustrert — kr. 0.50.

Fåes kjøpt på
St. Josephs Innstitutt,
St. Olavs redaksjon og
«Concentra»,

— OSLO —

T. S. Jacobsen Begravelsesbyrå

Ullevålsvn. 1

Telf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 55 85 50 - 69 43 72

Bryggerimester Høflmayers og hustrus legat

I.

til beste for ubemidlet katolsk mannlige ungdoms oppdragelse og undervisning. Ansøking om å komme i betraktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling) av legatets midler, må sendes soknepresten i St. Halvards menighet, Urtegata 29 II, innen 31. mai d. å. og må være anbefalt av vedkommende sokneprest.

LEGATSTYRET

†
R. I. P.
Min inderlig kjære mann,
vår gode snilde far, min sønn
og vår bror
kjøpmann
C. Hugo Weber

døde fredelig i natt, styrket
med Kirkens nådemidler, 45
år gammel.

Porsgrunn 13. april 1947.

Anna Weber.

Jorun og Torfinn.

Ludvig J. Weber.

Begravelsen foregår fra
kirken lørdag 19. april.

Friplass på St. Sunniva skole

II.

Ansøking om å komme i betraktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling) av Bryggerimester Alois Høflmayers og hustrus legat for friplass på ovennevnte skole for skoleåret 1947—48 må sendes soknepresten i St. Halvard, Urtegata 29 II, innen 31. mai d. å. og må være anbefalt av vedkommende sokneprest.

Erindringsliste:

Oslo katolske menighetpleies kontor.

Åpent fra kl. 11—13 torsdag,
fredag og lørdag.

St. Elisabethkongregasjonen av St. Halvard, Oslo

Tirsdag 6. mai kl. 7.30: Møte med
foredrag. Emne: «Og Gud skapte
mennesket.»

St. Elisabethkongregasjonen av St. Olav, Oslo

Husk festaftenen søndag 20.
april kl. 8 i Akersveien 5, Oslo.

Felleskommunion søndag 4. mai.
Foredrag av preses i klubblokalet
etter maiandakten i St. Olavs kirke
tirsdag 6. mai.

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

REDAKTØR:

E. DITHMER-VANBERG

REDAKSJON OG EKSPEDISJON:

Akersvegen 5 I. Telefon 42 37 43.

ST. OLAVS EKSP. OG FORLAG:

Kl. 10—15, unntatt onsdag.

Utbetalinger kun tirsd. kl. 13—14.

ABONNEMENTSPRIS: kr. 2,50 pr.

kvartal, for utlandet + avisporto.

ABONNEMENT tegnes i ekspedi-

sjonen og på ethvert postkontor.

ANNONSER må være innsendt in-
nen søndag aften.

MANUSKRIPTER må være inn-
sendt innen fredag aften.

St. Elisabethkongregasjonen av St. Olav, Oslo

innbyr til festaften
søndag den 20. april kl. 8 aften.

Program:

1. Prolog.
2. Foredrag av statskonsulent fru Ingrid Askevold.
Moderne kjøkken og andelsvaskeri. Foredraget led-
sages av film.
3. Underholdning ved elever fra St. Sunniva skole.
4. Sang ved frk. R. Kristensen, akk. av Wolfgang
Olafsen.

Utlodning og tombola av pene og nyttige gjenstander.

Kaffe.

Åpent for loddsalg hele søndagen. Trekning søndag aften.

Oslo og omegns menigheter med familie og kjente innbys.
Utbyttet går til lin- og kjøkkenutstyr for det planlagte
feriehjem «Ønskedrømmen».

Ungt katolsk ektepar

søker leilighet eller vær. med adg. kjøk. Alt har interesse.

Eksp. anv.

20 forskjellige vakre

prospektkort fra «Liturgisk Utstilling i Oslo 1946»,
fåes kjøpt i St. Olavs eksp., Akersvn. 5 I, Oslo.
Pr. stk. 40 øre.